

A László Kórház nagypályáján női labdarúgók tréningeznek. A lányok lelkesek, ügyesek. Kitűnően kezelik a labdát, remek cseleket, lövéseket láthatunk. A korlát mellett szakértő férfiközönség nézi az aranylábú lányok játékát. „Egészen ügyesek ezek a csajok” — jegyzi meg az egyikük. „Hja, a nők is megtanultak focizni” — toldja meg egy másik. „Nézd ezt a kis soványkát, ebben a kislányban van spiritusz!” — mutat az egyik szurkoló egy cérnavékony, ördögösen cselezgető lányra.

A „kis soványka”, Pribéli Judit, a László Kórház SC tizenhat esztendőes középcsatára, a hazai női focista mezőny egyik legtechnikásabb játékos. A női Törőcsiknek emlegetett Csonti mindössze 47 kiló. Ez a valószínűtlenül karcsú lányka, ahogy mondani szokás, csomót köt a védők lábára, a tv-nézők milliói előtt is bebizonyította kivételes képességeit.

Csonti a magyar női labdarúgó-válogatott tagja.

— Tízéves korom óta focizom. Sohasem érdekelték a babák, azok a játékok, amelyekkel a kislányok szoktak játszani — vallja. Mindig a fiús játékokhoz vonzódtam. A Károlyi-kertben bekéredzkedtem a srácok közé játszani. Először nem akartak bevenni maguk közé, de amikor látták, hogy egészen jól dekádom, befogadtak.

— Hol tanultál meg focizni?

— Nálunk mindenki focizott a családban. Apu Adonyban volt igazolt játékos. Sanyi bátyám a Fémmunkásban játszott. Másik bátyám, Laci ma is aktív futballista, jelenleg Dömsöd színeiben kergeti a labdát. Egy időben a nővérem is focizott, ő a Feminában bővölte a pettyest. Ilyen környezetben én sem maradhattam közömbös a foci iránt. Meccsekre jártam és bámultam, hogy játszanak az igazi focisták. Otthon aztán megpróbáltam utánozni azokat a mozdulatokat, amelyeket a pályákon ellestem.

— Kiket figyeltél különösen?

— Nagyon tetszett Törő játéka. Szeretem azokat a játékosokat, akik könnyedén játszanak. Nagy hatással volt rám „Nyil” teljesítménye is.

— Melyik csapathoz húz a szíved?

— Természetesen a Fradihoz.

— Mikor lettél igazolt játékos?

— 1980-ban a Népsportban olvastam, hogy a László Kórház csapata új tehetségeket toboroz. A próbajáték után azt mondták, jöjjenek máskor is.

— Mít szóltak a szüleid, hogy ilyen férfias sportot választottál?

— Apunak tetszett a dolog. Kifejezetten büszke volt, hogy a lánya is űzi a családi sportot. Anyu már kevésbé látszott boldognak. „Durva sport az, lányom, lerúgnak, meglátod” — sopánkodott.

— Természetesen, nem hallgattál az anyai intelmekre.

— Amint az ábra mutatja: nem. Közben anyunak is megjött a kedve, amikor látta, hogyan mozogok a pályán. Ma már minden meccsben ott szurkol a lelátón.

— Ahogy elnézlek, meglehetősen

SZÉP VOLT, CSONTI!

törékenynek látszol. Nem félsz a pályán?

Nevet:

— Félni? Még csak az hiányozna! Ha a védő látja, hogy a csatár fél, régen rossz. Amit nem bírok erővel, megoldom fifikával. Lehetőleg kerülöm a test-test elleni küzdelmet. Néhány csel és dőlnek a védők...

— Sohasem voltál sérült?

— Jó néhány kemény mérkőzést vívtam, de soha nem volt semmi bajom. Májusban az egyik edzésen a kutya sem nyúlt hozzám, mégis kifordult a bokám. Szalagszakadással hetekig harcképtelen voltam.

— Milyen érzés címeres mezben virítani?

— Csodálatos érzés! Mindig irigyeltem a férfi futballistákat, amikor címeres mezben hallgatták a Himnuszt.

— Mit szeretsz a legjobban a fociban?

— Mivel középcsatár vagyok, természetesen a gólnak tudok a legjobban örülni. Néhány meccsen sikerült mesterhármast elérnem. Aztán azt is roppantul élvezem, ha a védőknek kötényt adok.

— Apropos kötény! Mennyire házias a középcsatár?

— Régebben szakácsnő akartam lenni. Ma is szívesen ténykedek a konyhában. Szeretek főzni. A család tagjai szerint remekül sütök-főzök.

— Egyébként milyen pályára képzősz?

— A 14. számú Ipari Szakmunkás-képzőbe járok, mechanikai műszerész szakmat tanulok.

— Minek örülsz a legjobban?

— Amikor a mérkőzés után a szurkolók bekiabálják: szép volt lányok, jobbakt vagytok, mint a fiúk. A legnagyobb dicséret az volt, számomra, amikor az edzőm azt mondta: Csonti, de nagy kár, hogy nem fiúnak születél.

— Jobb lenne fiúnak lenni?

Csodálkozva néz:

— Most, amikor az Európa-bajnokságban játszhatunk? Véleményem szerint több esélyünk van, mint a fiúknak.

Gyanítom, Csontinak igaza van...

Fotó és szöveg:
Kemény György